

РЕШЕНИЕ

№ 111

гр. София, 08.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 02.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **3345** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 156 – 161, вр. чл. 144, ал. 1, ал. 2 и чл. 107 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс. Образувано е по жалба на [фирма], с ЕИК:[ЕИК], представлявано от управителя Х. К., срещу Акт за установяване на задължение по чл.107, ал.3 от ДОПК № 554863-1/08.11.2019 г., издаден от Д. Т. М. - главен инспектор в отдел „ОП-В.” към Дирекция „Общински приходи” при Столична община, потвърден с Решение № СО/ОД20-РД28-35/30.01.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Общински приходи” при СО, в частта на установени задължения за ДНИ и ТБО за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2018 г. в общ размер на 19 696,30 лв. /главница/ и начислени лихви за забава в общ размер на 4 427,60 лв.

В жалбата се поддържа, че направените констатации в процесния АУЗД не отразяват действителното правно и фактическо положение, както и са в противоречие с принципа за обективност, заложен в чл. 3 от ДОПК. Възразява се срещу установените задължения, като се сочи, че определената отчетна стойност от административния орган не отговаря на действителната отчетна стойност на имотите в счетоводството на дружеството. Твърди се, че през 2014 г. е извършена преценка на активите на дружеството като имотите са преценени и считано от 2015 г. са с друга отчетна стойност. Иска се отмяна на АУЗД в оспорените части, алтернативно неговото изменение като установените задължения бъдат съобразени с реалното фактическо и правно положение за периода 2014-2015г.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. С. оспорва жалбата като

неоснователна и недоказана. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по служебна инициатива на компетентния административен орган - главен инспектор в отдел ОП „В.“ на Дирекция „ОП“, Направление „ФСД“ при СО, образувано с нареждане от 08.10.2019 г. /л.46-50/, редовно връчено на пълномощник на засегнатия субект на 11.10.2019 г.

На основание чл. 26, ал. 1 от АПК жалбоподателят е уведомен за образуваното административно производство с Уведомление с рег. № СФД19-РД28-251/1/08.10.2019 г. /л.61-62/, редовно връчено на негов пълномощник на 11.10.2019 г.

Предметът на образуваното административно производство са следните имоти, находящи се в район „В.“:

1. ПИ с идентификатор 68134.1971.1466 с площ от 5113 кв. м. с отчетна стойност 543 939 лв.
2. ПИ с идентификатор 68134.1971.1793 с площ от 879 кв. м. с отчетна стойност 93 943 лв.
3. ПИ с идентификатор 68134.1971.1794 с площ от 843 кв. м. с отчетна стойност 89 663 лв.
4. ПИ с идентификатор 68134.1971.1903 с площ от 680 кв. м. с отчетна стойност 72 304,14 лв.

Имотите са декларирани по реда на чл.14 ЗМДТ с горесцитираните отчетни стойности, като са подадени следните декларации, приложени по делото: № 7202F71978/10.01.2013г. /л.77/; № 7202F71977/10.01.2013г. /л.88/; № 7202F71982/10.01.2013г. /л.99/ и № 7202F71980/10.01.2013г. /л.110/.

Установява се, че горесцитираните имоти са придобити чрез апортна вноска в капитала на [фирма], вписана в ТР на 04.01.2013 г. За периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2018 г. не са внасяни данъци и такси за процесните имоти от жалбоподателя.

Видно от становище № РВТ19-ВК08-1484/1/16.10.2019 г. на Кмета на Район „В.“ – СО, за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2018 г. имотите попадат извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци.

Съгласно писмо с изх. № ДВТ19-ТД26-18/7/10.10.2019 г. от Директор на дирекция „Ревизии и събиране на вземания“, няма образувано висящо или приключило ревизионно производство на [фирма].

До приключване на административното производство от страна на жалбоподателя не са посочени допълнителни факти и обстоятелства, нито последният се е явил на указаната му дата да се запознае със събраните в хода на производството доказателства и да изрази становище.

Издаден е оспореният в настоящото съдебно производство АУЗД № 554863-1/08.11.2019 г., с който за периода 2016-2018 са установени задължения за данък върху недвижимите имоти и задължения за ТБО за горесцитираните 4 имота в общ размер на 19 696, 30 лв. и са начислени лихви за забава в общ размер на 4 427,60 лв., изчислени към 08.11.2019 г. АУЗД е връчен на упълномощено лице на 17.12.2019 г.

АУЗД № 554863-1/08.11.2019 г. е обжалван пред Директора на Дирекция

„Общински приходи“ при СО със жалба с вх. № ДВТ19-ТД26-25/31.12.2019 г.

С Решение № СО/ОД20-РД28-35/30.01.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО, жалбата е приета за неоснователна и АУЗД е изцяло потвърден. Решението е връчено на 04.03.2020 г.

В хода на съдебното производство жалбоподателят оспорва установените задължения за данък върху недвижимите имоти и ТБО за периода 2016 – 2018 като излага твърдение, че е била извършена преценка на активите на дружеството и считано от 2015 г. имотите са с други по-ниски отчетни стойности, заведени в счетоводството му, в доказателство на което по делото са представени оборотни ведомости на дружеството. Относно установените с АУЗД задължения за периода 2014-2015 г. жалбоподателят сочи, че отчетната стойност на недвижимите имоти е била в размера, посочен в АУЗД и деклариран по реда на чл. 14 от ЗМДТ, поради което не оспорва акта в тази част.

В хода на съдебното производство е прието заключение на съдебно - счетоводна експертиза, изготвена от вещо лице П. Д. К. със задача да бъдат преизчислени начислените задължения на жалбоподателя на база редуцираните стойности и намалената отчетна стойност на процесните имоти за периода 2016 – 2018 г. Съдът кредитира приетото заключение на вещото лице П. Д. К. като обективно и компетентно изготвено, съдържащо подробен отговор на поставените й задачи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Актът е оспорен по административен ред, с което е изпълнена отрицателната процесуална предпоставка по чл.107, ал.4, вр. чл.156, ал.2 ДОПК. Потвърждаващото решение на горестоящия административен орган е връчено на пълномощник на задълженото лице на 04.03.2020 г., а жалбата, по която е образувано настоящето производство е подадена на 17.03.2020 г., т.е. в срока по чл.156, ал.1 ДОПК, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на оспорване акт съгласно чл.107, ал.4 ДОПК, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

При служебната проверка по чл.160, ал.2 ДОПК съдът констатира, че АУЗД № 554863-1/08.11.2019 г. е издаден от компетентен орган на общинската администрация по смисъла на чл. 4, ал. 3 и, ал. 4 от ЗМДТ, във връзка с чл. 1 от ЗМДТ. Лицето, издало АУЗД е главен инспектор на общинската администрация, в Дирекция "Общински приходи", отдел „ОП В.“ при СО и притежава правомощията на орган по приходите, съгласно представени по делото Заповед № СОА17-РД15-12856/15.12.2017 г. и Заповед № СОА18-РД15-5237/22.05.2018 г. /л.55-56/, както и Заповед № СОА18-РД09-1394 от 05.12.2018 г. на кмета на Столична община /л.54/. Потвърждаващото решение на горестоящия административен орган е издадено от компетентен орган съгласно чл.107, ал.4 ДОПК, вр. чл.4, ал.5 ЗМДТ. АУЗД е мотивиран от фактическа и правна страна по начин, който позволява на засегнатото лице да разбере волята на приходния орган при СО, респ. на съда да осъществи контрол за законосъобразност. Не се установява да са налице допуснати съществени процесуални нарушения, ограничили правото на участие на жалбоподателя в административното производство, които да представляват самостоятелно основание за отмяна на акта.

Оспореният акт е издаден в хипотезата на чл.107, ал.3, изр.3 ДОПК - служебно от административния орган. Когато актът се издава служебно трябва да е налице някоя

от следните хипотези: 1) несъответствие между декларираните данни и данните получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103, 2) не е подадена декларация или 3) задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия. В случая не е спорно, че задълженията за ДНИ и ТБО за 2014 г. – 2018 г. не са заплатени в срок и не е възложена ревизия.

По силата на чл.21, ал.1 ЗМДТ данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията, е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка, определена съгласно приложение № 2. Именно тази разпоредба е дала основание на приходния орган да определи размер на задълженията съобразно по-високата отчетна стойност на имота, посочена в декларациите по чл.14, ал.1 ЗМДТ, подадени от жалбоподателя през 2013 г.

В процесния случай се установява, че жалбоподателят не се е възползвал от възможността по чл.14, ал.4 ЗМДТ да декларира новата отчетна стойност на имотите след извършена преоценка в счетоводството му като обстоятелство, което има значение при определяне размера на данъка, нито в хода на проведеното административно производство е заявил подобни твърдения. Въпреки надлежното му уведомяване за образуването административно производство, той нито се е явил на определената му дата, нито е посочил допълнителни факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане до приключване на производството. За първи път в жалбата си по административен ред до Директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО е заявил, че отчетната стойност на база на която е издаден АУЗД се различава от отчетната стойност, отразена в счетоводните документи на [фирма]. Този факт обаче е следвало да бъде надлежно деклариран пред общината, както и следва да е намерил отражение в счетоводния баланс на дружеството, публикуван в Търговския Регистър. По делото е безспорно установено, че след първоначалното деклариране на имотите през 2013 г., няма последващи подавани декларации по чл. 14 от ЗМДТ. Административният орган е извършил служебна справка на съществуващите вписвания в Търговския регистър по партидата на дружеството, от която е установил, че отчетната стойност на имотите не е променяна и е в общ размер на 799 400 лв. съгласно счетоводен баланс към 31.12.2015 г. и последно приет учредителен акт на [фирма] от 16.09.2019 г. Предвид изложеното законосъобразно административният орган е установил дължимия данък за горесцитираните 4 имота и съответстващия се ТБО въз основа на декларираната отчетна стойност, посочена в подадените от жалбоподателя декларации по реда на чл. 14 от ЗМДТ през 2013 г.

По силата на чл.14, ал.4 ЗМДТ отчетната стойност на имота подлежи на деклариране, респ. при промяната ѝ отново е налице задължение за субекта за уведомяване съгласно чл.14, ал.5 ЗМДТ. При липса на уведомяване за промяна в обстоятелствата, които имат значение за облагането, правилно размерът на задълженията е определен на база декларираната от лицето отчетна стойност, която в процесния случай е по-висока от данъчната оценка на имотите. Отчетната стойност на имота е релевантна и за определяне размера на задълженията за ТБО за нежилищни имоти на предприятията съгласно чл.26 от Наредбата на Столичен общински съвет за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от СО. Липсват данни по делото за определяне на размера на ТБО по реда на чл.23 или чл.24 от Наредбата, или за подадена декларация по чл.27, ал.2 от Наредбата за неползване на имота. Установява се, че имотите попадат извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, предвид което ТБО се дължи без първия компонент.

Тези факти са взети предвид от административния орган, с оглед на което законосъобразно е определен дължимия ТБО за всички 4 процесни имота.

Предвид гореизложеното съдът намира, че при издаването на оспорения АУЗД административният орган правилно е приложил материалния закон като е установил в съответствие с декларираната отчетна стойност от жалбоподателя, дължимите за съответните периоди /2016-2018/ данъчни задължения и такси в общ размер на 19 696,30 лв./главница/ и лихви за забава в общ размер на 4 427,60 лв.

Предвид горното жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото и направеното искане от страна на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски, същото следва да бъде уважено, като се осъди жалбоподателят да заплати юрисконсултско възнаграждение в размера по чл.8, ал.1, т.4 от Наредба № 18 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – 1 253,71 /хиляда двеста петдесет и три лева, 71 ст./лева.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 ДОПК Административен съд София-град, 20 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], с ЕИК:[ЕИК], представлявано от управителя Х. К., срещу Акт за установяване на задължение по чл.107, ал.3 от ДОПК № 554863-1/08.11.2019 г., издаден от Д. Т. М. - главен инспектор в отдел „ОП-В.” към Дирекция „Общински приходи” при Столична община, потвърден с Решение № СО/ОД20-РД28-35/30.01.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Общински приходи” при СО, в частта на установени задължения за ДНИ и ТБО за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2018 г., в общ размер на 19 696,30 лв. /главница/ и начислени лихви за забава в общ размер на 4 427,60 лв.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК:[ЕИК], да заплати на Столична община разноски по делото в размер на 1 253,71 /хиляда двеста петдесет и три лева, 71 ст./лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: